

Anti Peygamber

Emil M. Cioran

Her insanın içinde bir peygamber uyuklar ve o uyandığında, dünyadaki kötülük biraz daha artar ...
Vaaz verme çılgınlığı içimizde öylesine yer etmiştir ki, korunma içgüdüsünün bilmediği derinliklerden doğar. Her insan, kendinin bir şey önereceği iirü bekler: Ne önerdiği önemli değildir. Bir sesi vardır ya, o yeter. Ne sağır ne dilsiz olmanın bedelini pahalıya öderiz...

Çöpçüsünden züppesine kadar herkes, cinai cömertliğinin kesesinden harcar; hepsi, mutluluk reçeteleri dağıtır; hepsi, herkesin adımlarına yön vermek ister: Ortaklaşa hayat, bundan ötürü tahammül edilmez bir hale gelir; insanın kendi hayatı daha da çekilmez olur: Başkalarının işlerine hiç karışmadığı zaman kişi kendi işleri için o kadar endişe duyar ki, kendi “benliği”ni bir dine çevirir, yada tersten havarilik yaparak “benliği”ni yok sayar: Evrensel oyunun kurbanıyızdır ... Varoluşun veçhelerine getirilen çözüm önerilerinin bolluğu, ancak bu önerilerin nafilelikleriyle mukayese edilebilir. Tarih: İdeal imalathanesi... huyu suyu belli olmayan mitoloji, sürülerin ve yalnızların taşkınlıkları... gerçekliği olduğu haliyle tasarlamamanın reddi, ölümcül kurgu açlığı...

Fiiliyatımıztn kaynağı, kendimizi zamanın merkezi, nedeni ve sonucu zannetmeye bilinçsizce meyilli olmamızdır. Reflekslerimiz ve gururumuz, teşkil ettiğimiz et ve bilinç parçasını bir gezegene dönüştürür. Eğer dünyadaki konumumuzu doğru olarak anlayabilseydik; eğer kıyaslamak, yaşamak’tan ayrılmaz olsaydı, mevcudiyetimizin ufaklığının açığa çıkması bizi ezerdi. Ama yaşamak, kendi boyutlarına karşı körleşmektir. ..

Bütün fiiliyatımız -soluk almaktan imparatorluklar ya da metafizik sistemler kurmaya kadar- kendi önemimiz hakkında bir yanılsamadan, bilhassa da peygamberlik içgüdüsünden çıktığına göre, kendi hükümsüzlüğünü doğru bir şekilde görmesi durumunda, işe yarar olmaya ve kendini kurtarıcı gibi göstermeye kim çalışırdı ki? “İdeal”siz bir dünya, doktrinsiz bir can çekişme, yaşamsız bir ebediyet hasreti... Cennet... Fakat kendimizi oyalamaksızın bir saniye bile var olamazdık: İçimizdeki peygamber, bizi kendi boşluğumuzda ihya eden deli tarafımızdır.

İdeal bir şekilde zihni açık, yani ideal bir şekilde normal insan, içindeki hiçlik’ten başka hiçbir şeye tutunmamalıdır ... Onu işittiğimi farzediyorum: “Amaçtan, bütün amaçlardan koparılmışım: arzularımın ve burukluklarımın sadece formüllerini muhafaza ediyorum. Sonuca bağlama eğilimine direndiğim için ruhu yendim; tıpkı hayatı da, onun içinde çözüm aramaktan dehşete kapılarak: yendiğim gibi... İnsanın seyri – ne mide bulandırıcı şey! Aşk- iki tükürüğün karşılaşması... Bütün duygular mutlaklarını salgı bezlerinin sefilliğinden alırlar. Asalet varoluşun yadsınmasındadır, harap olmuş manzaralara tepeden bakan bir tebessümdedir yalnızca.

(Vaktiyle bir “benliğim” vardı; artık sadece bir nesneyim... Yalnızlığın bütün uyuşturucularını tıka basa alıyorum; dünyanın uyuşturucuları bana benliğimi unutturamayacak: kadar hafiftiler. İçimdeki peygamberi öldürmüş olduğuma göre, nasıl olur da insanlar arasında hala bir yerim olabilir ki?)

Posia

Emil M. Cioran
Anti Peygamber

<https://reznov.noblogs.org/anti-peygamber/>

edu.wll.im